Хубава си, моя горо...

Хубава си, моя горо,
Мерищеш на младость,
Но вселяваш в сърцата ни
Само скръбь и жалость:
Който ведната за погледа,
Той вечно жалне,
че не може подъ твоитѣ
Стъпки да умрѣ,
А когато стане нужда
Вечъ да та остави,
Той не може, дорѣ с умъ,
Да та забрави.
Хубава си, моя горо,
Мерищеш на младость,
Но вселяваш в сърцата ни
Само скръбь и жалость:
Твойтѣ букы и дъбове,
Твойтѣ шуми гъсти,
И цвѣтята, и водитѣ,
Агнетата тъй нѣжни,
И бодурътъ и тръвитѣ,
И твойта прохлада,
Всичко, казвамъ, плѣтъ когатъ,
Като кърчумъ пада

Архив Гнадо... инв. № 79